

Thù Nhân

Bây giờ là năm 1985, mười năm sau ngày 30/4/75, tôi xin thú nhận là lúc đó, khi Việt Cộng tràn vào Saigon, tôi không hận thù chúng nó đến nỗi! Tôi đã khổ dai xem thời cuộc như một việc đảo chính, thay đổi chính quyền, như khi ông Diệm đảo chính ông Bảo Đại và khi một nhóm sĩ quan xa lạ với nhân dân đảo chính ông Diệm mặc dầu ông Diệm là một nhà cách mạng có thành tích, chống cộng rõ rệt. Lúc đó (30/4/75) tôi vẫn có tinh thần yêu nước, thì bọn cộng sản cũng vẫn tuyên truyền là chúng nó yêu nước! Tôi yêu nước nhưng còn thiếu tinh thần thù hận cộng sản. Cái yêu của tôi là ở chỗ đó. Trong 30 năm dưới chính thể Cộng Hoà quốc gia tôi chỉ biết qua là chống cộng sản, và tưởng lầm là như ông Diệm chống Bảo Đại hay là nhóm quân nhân nào đó chống ông Diệm. Một nhóm trí thức và nhiều người thật tình yêu nước lại còn bày đặt ra cái "Mặt trận giải phóng Miền Nam" để góp sức với cộng sản lửa gạt nhân dân. Một số đồng bào cũng lầm lối như tôi. Có lầm lối đó là vì thiếu giáo dục chính trị: không hề được ai soi sáng cho mình những điểm độc ác, hại dân, diệt chủng của cộng sản, soi sáng đủ để gây trong tâm hồn của mỗi người quốc gia, tử tế đến già một mối hận thù cộng sản. Việc giáo dục này ông Nhu và ông Diệm cũng đã có nghĩ đến và đem ra thi hành từ năm 1957 (chính tôi đã có được dự vài buổi giảng) nhưng về sau vì cộng tác viên, lơ lửng, không hăng say, không làm cho đến nơi đến chốn mà phải bỏ luôn.

Tôi nói một mối hận thù nặng cho không phải chỉ ghét bỏ mà thôi.

Trái lại bọn Cộng sản đã luyện gây ra trong tâm hồn mỗi người dân của nó một hận thù sâu sắc đối với chính quyền quốc gia và người dân quốc gia, bằng cách bêu xấu những hành động của cá nhân quốc gia, chúng bày đặt ra những tội ác mà chính thể quốc gia có thể đổ lên đầu quốc dân. Ở thôn quê cũng như thành thị nhiều người đã thiên cộng chỉ vì không vừa lòng với những hành động của chính quyền và cán bộ quốc gia lầm lối. Điều khuyết điểm của chúng ta làm cho nhiều người không hận thù cộng sản là vì không phân tích rõ ràng những hành động, chính sách của chúng nó để phơi bày mục đích độc ác, diệt chủng của cộng sản.

Chúng ta chỉ kể lại những hành động của chúng là không đủ để gây hận thù; cần phải phân tích mỗi việc làm của chúng để chứng minh cái thâm tâm độc ác, phản quốc, hành hạ nhân dân, diệt chủng của chúng.

Về phương diện khác người quốc gia xử dụng năng lực ghét bỏ vào nhiều chuyện nhỏ quá cho nên không còn đủ mạnh để hận thù cộng sản cho đúng mức. Phe ông Diệm ghét phe vua Bảo Đại, phe quân nhân ghét phe ông Diệm, Phật giáo ghét Công giáo, Công giáo ghét Phật giáo, như thế hết cả năng lực, còn đâu đủ mà hận thù Cộng sản và do đó mà quyết tâm diệt Cộng.

Việt Cộng lại còn lợi dụng tình thế ấy mà kể công của nó! Năm 1977, tại chùa Xá Lợi tôi được dự một buổi họp phật tử, một ông Hoà Thượng ở ngoài Bắc vào đương nhiên tuyên bố: "Cuộc tranh đấu tại chùa Xá Lợi thời ông Diệm, là một thành công của Cộng sản!"

C.H.

